

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 533: Ví Như Mắt Bị Màng Mộng Thấy Hoa Đốm Giữa Hư Không, Chỗ Có Hoa Tức Là Chỗ Hư Không, Hà Tất Phải Diệt Hoa Rồi Mới Riêng Thủ Lấy Hư Không, Màng Mộng Sạch Thì Hoa Tự Không Còn, Điều Này Cũng Lại Như Vậy

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 046)

Chuyên ngữ: Tịch Minh

【Thí như ế nhãn kiến không hoa, hoa xứ tức thị không xứ, hà tất diệt hoa nhi biệt thủ không, ế tịnh tắc hoa tự vô, thử diệt như thị.】

【Ví như mắt bị màng mộng thấy hoa đốm giữa hư không, chỗ có hoa tức là chỗ hư không, hà tất phải diệt hoa rồi mới riêng thủ lấy hư không, màng mộng sạch thì hoa tự không còn, điều này cũng lại như vậy.】

Đạo lý này nói rất hay, cũng chính là chân tướng sự thật. Có thể thấy được rằng việc thủ lấy Tịnh độ chính ở tại tự tâm, chẳng phải ở bên ngoài; bên ngoài không có Tịnh độ, tâm tịnh thì cõi Phật tịnh, thí dụ này rất hay. “Mắt bị màng mộng” (ế nhãn) là mắt của chúng ta bị bệnh, mắc bệnh về mắt, nên nhìn ra ngoài hư không liền thấy có hiện tượng này xuất hiện, người từng mắc bệnh về mắt đều có kinh nghiệm này. Nhìn bóng đèn, trên bóng đèn có một vòng tròn, có một vòng hào quang, người từng mắc bệnh về mắt thấy đều có kinh nghiệm này. Những tướng này không phải là thật, là giả, đích xác giống như trong kinh đã giảng là “trộn chẳng thể được, đương thể tức không”. Dùng thí dụ này, chỉ cần là người đã từng đau mắt, có kinh nghiệm này, thì vừa nói ra họ liền có thể thể hội được rất sâu sắc. Chỗ có hoa đốm đích thực chính là chỗ hư không, bởi vì nó thực sự không có hoa đốm, cho nên chẳng cần phải đem hoa đốm đó trừ bỏ đi rồi mới hiển lộ ra hư không, điều đó hoàn toàn không cần thiết.

Chữ “Không” ở đây là nói về Tánh, “Hoa” là đại biểu cho Tướng; hiện tượng y báo và chánh báo trang nghiêm của mười pháp giới, đương thể chính là

tự tánh, đương thể chính là chân không, Không và Hữu là một chẳng phải hai. Không và Hữu là một chẳng phải hai, điều này rất khó hiểu! Nếu dùng thí dụ này thì lại dễ hiểu, chỗ có hoa đóm và chỗ hư không là một chứ chẳng phải hai, điều này thì thật dễ hiểu. Mà trên thực tế, hiện tượng y báo và chánh báo trang nghiêm của mười pháp giới, so với con mắt bệnh nhìn thấy hoa đóm giữa hư không, gần như là hoàn toàn giống nhau, cùng một đạo lý như nhau, cùng một sự việc như nhau, từ trong thí dụ nhỏ bé này chúng ta liền có thể thể hội được cảnh giới lớn lao.

Y báo và chánh báo trang nghiêm của mười pháp giới tuy là có, chúng ta có thể chiêm ngưỡng, chúng ta có thể thọ dụng, nhưng tuyệt đối không được chấp trước. Vì sao không được chấp trước? Vì nó là giả, nó “đương thể tức không, trọn chẳng thể được”. Đúng y như việc chúng ta xem phim điện ảnh vậy, hình ảnh trên phim, bạn có thể thưởng thức, có thể thọ dụng, nhưng bạn có thể đạt được nó hay không? Chẳng thể đạt được. Tại sao chẳng thể đạt được? Bởi bạn biết rõ là “đương thể tức không, trọn chẳng thể được”. Cái tướng đó của nó là tướng sinh diệt trong từng sát-na, sát-na chẳng dừng trụ. Nếu chúng ta có thể đem thể giới hiện thực này nhìn nhận giống như màn bạc của phim điện ảnh, thí dụ ở đoạn sau nói rất hay, là “mộng huyễn bào ảnh”, vậy thì chẳng còn chuyện gì xảy ra nữa, bạn cùng với Phật Bồ Tát đã chẳng còn gì khác biệt cả.

Nếu bạn đem những thứ giả tạm này coi là thật, vậy thì bạn thật sự đã bị oan uổng rồi. Oan uổng cái gì? Là đi lẫn lộn tìm cầu cuộc sống ở trong cái giả tướng của lục đạo luân hồi, cũng chẳng khác nào mỗi tối đi lẫn lộn trong những cơn ác mộng; giấc mộng đó là giả, nhưng ở trong mộng lại không biết đó là giả, cứ tưởng là thật, ở trong ác mộng đó nếm đủ mọi mùi cay đắng, điều đó mới thật khó chịu làm sao!. Bản lĩnh của chư Phật Bồ Tát, chính là biết rõ cảnh giới hiện thực này là mộng huyễn bào ảnh, cho nên gặp cảnh thuận Ngài cũng chẳng tham luyến vui thích, Ngài cũng chẳng cần lấy; gặp cảnh nghịch Ngài cũng chẳng phiền não, Ngài cũng chẳng chịu khổ, Ngài biết đó là giả, không phải là thật. Chẳng cần phải dẹp bỏ những cảnh giới tướng này đi rồi mới kiến tánh, không cần thiết; Tướng chính là Tánh, Tánh chính là Tướng; Tướng thì sẽ biến đổi, Tướng là do tùy theo nghiệp lực mà biến hiện, sự việc vốn dĩ là như vậy.